

Дамян Дамянов

От викове...

От викове, със мъка премълчани,
от грехове, дори несъгрешени,
от милосърдно подарени рани –
вулкани, неугаснали у мене,
от толкова несбъднати любви,
несмеещи и сънем да се сбъднат,
и от прегръдки с форми на окови,
от тукашно със образ на отвъдно –
от всичко туй натрупвано, кахърно,
дълбоко в мен погребано достойно,
във гробница плътта ми се превърна,
а моят дух – във неин жив покойник.
И става чудо най-невероятно:
през този свят от обичи и злоби,
мъртвец си ходи с гроба и обратно –
мъртвеца си понесъл, ходи гробът.
Добре че никой тук не забелязва.
И само аз си знам, че съм възкръснал.
И моят гроб върви след мене празен
и ненамерения си покойник търси

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8584>]